

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА У БЕОГРАДУ

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ кандидаткиње **Андријане Јанковић**, мастера, „Тема сусрета са мртвима у српској и италијанској књижевности деветнаестог и двадесетог века (на примерима прозних и драмских текстова)“

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Комисију за преглед и оцену докторске дисертације коју је Андријана Јанковић мастер предала под насловом „Тема сусрета са мртвима у српској и италијанској књижевности деветнаестог и двадесетог века (на примерима прозних и драмских текстова)“ именовало је Наставно-научно веће Филолошког факултета у Београду на седници одржаној 25.04.2018. године на основу члана 127 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду и члана 40 Закона о високом образовању.

2. Састав Комисије:

Ментор: др Душица Тодоровић, ванредни професор, Филолошки факултет Универзитета у Београду

Ужа научна област: италијанска књижевност

Датум избора у звање: 11.03.2014.

др Жељко Ђурић, редовни професор, Филолошки факултет Универзитета у Београду

Ужа научна област: италијанска књижевност

Датум избора у звање: 28.10.2008.

др Зорица Несторовић, редовни професор, српска књижевност

Ужа научна област: српска књижевност

Датум избора у звање: 7.12.2016.

др Зорана Ковачевић, доцент, Филолошки факултет Универзитета у Бањој Луци

Ужа научна област: италијански језик и књижевност

Датум избора у звање: 18.07. 2016.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име, име једног родитеља, презиме	Андријана, Милан, Јанковић
Датум и место рођења	19.12.1982. у Београду
Наслов мастер тезе	„Италијанско присуство на ФЕСТ-у“
Датум и место одбране мастер тезе	27.10.2010. Београд
Научна област из које је стечено академско звање мастера	Наука о књижевности, италијанистика

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

„Тема сусрета са мртвима у српској и италијанској књижевности деветнаестог и двадесетог века (на примерима прозних и драмских текстова)“

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација „Тема сусрета са мртвима у српској и италијанској књижевности деветнаестог и двадесетог века (на примерима прозних и драмских текстова)“ састоји се од **Резимеа** на српском, енглеском и руском језику и укупно 10 целина на 265 страница куцаног текста, укључујући **Увод**, **Закључак** и **Литературу** (107 избројаних јединица, мада се увидом у фусноте примећује да их је заправо и више, те су у коначном збиру неке очигледно омашком изостављене).

У **Уводу** кандидаткиња наводи циљеве и методе истраживања, нудећи преглед основних теоријских и методолошких поставки свог истраживања у односу на парадигму модернитета и наговештавајући будуће темељније занимање за постмодернистичке развоје теме. Ауторка кратко упућује у чворишне тачке проучавања жанровских

специфичности фантастике и менипеје у односу на тему сусрета с мртвима, полазећи од значаја ове теме од антике и увида у њене преображаје у модерној епохи, где се уочава својеврстан прекид у дијалогу с прецима, те се трагање за смислом у контакту са оностраним све чешће доживљава као узнемирујуће искуство, а садржаји доступни заједници посредством пророка (често песника) у прошлости, који су одређивали њен вредносни систем, попримају статус непоузданог приповедања у обе књижевне културе. Фрагментација смисла у приступу оностраном, све пријемчивија за психолошки продубљена тумачења, често се, наиме, граничи са фантастиком, а Бахтинов предлог жанра менипеје као форме разговора с мртвима ауторки се нуди као оквир одређивања према фантастици како у српској тако и у италијанској књижевности. Прихватајући карактеристике које Кришински предлаже као одређујуће за уметничко дело у оквирима поетика метасистема модернитета (субјективност, иронију, фрагментацију и ауторефлексивност), ова докторска дисертација се бави темом сусрета са мртвима у српској и италијанској књижевности и начинима њене артикулације у модерној, а малим делом и у постмодерној епохи.

У **другом поглављу**, под насловом *Топос разговора с мртвима у италијанској књижевности*, ауторка се кратко осврће на укореењу књижевну али и истраживачку традицију ове теме, ослањајући се понајвише на теоријске увиде Романа Луперинија, као и појединачна филолошка истраживања у опсегу од Дантеове *Божанствене комедије* до Пиранделовог текстуалног корпуса.

Исцртавајући теоријско-методолошке координате свог докторског рада кандидаткиња показује богату лектуру (Кришински, Луперини, Бахтин, Пупа, Франка Анђелини, Макија, Долежел) уз владање основним постулатиме Екове интерпретативне семиотике и темељан и озбиљан приступ текстуалним феноменима. Истовремено, показује солидну упућеност у најновија критичка и теоријска достигнућа у области теме њеног истраживања. Компетентно владајући терминологијом и методологијом даје оригинални допринос у уочавању тема и мотива који повезују српске и италијанске ауторе, постављајући темеље за разуђенију типологију којом се намерава и даље бавити у својим будућим истраживањима.

Пиранделово стваралаштво, а нарочито његова у светским оквирима најутицајнија драма *Шест лица траже писца* по много чему је преломна тачка за разматрање теме рада.

Место које Пиранделово стваралаштво заузима у дискурсу модернитета као и значај који му тај дискурс намењује на изванредан начин су парадигматични, а фигура лица у потрази за писцем представља, наиме, најраспрострањенију, у светким оквирима најутицајнију жанровску и поетичку артикулацију модернистичког разговора с мртвима, а тиме и привилеговани, мада не и једини кључ у читању текстова одабраних аутора. Полазећи од Бахтиновог разговора на прагу ауторкина пажња се нарочито задржава на простору *радне собе писца* као месту значајних сусрета са мртвим саговорницима у делима аутора које проучава.

Треће поглавље, очекивано најобимније у овом раду, посвећено је Луиђију Пиранделу и начину на који овај аутор пресудно доприноси преображају сусрета са мртвима у разговор аутора са сопственим фантазмима. Ово поглавље, најразуђеније и међу најтемељнијима у раду, садржи следеће тематске целине: *Пирандело и духови: спиритизам, теозофија, фолклор* (поднаслови: Духови из народних веровања, Духови обешечаца: *La casa del Granella* (Гранелина кућа), *Спиритизам и теозофија*, да би потом ауторка уврстила упоредну, филолошки и интерпретативно већ установљену везу између Едуарда де Филипа и Пирандела, приказујући дело које је обично предмет поређења два аутора: *Questi fantasmi*. У ближем приказу и анализи сцене поменутог текста, који се сматра важним показатељем Пиранделовог утицаја на Едуарда де Филипа у контексту теме ове дисертације, ауторка потврђује досадашње италијанистичке критичке увиде пажњу посвећујући комичном, хуморизму и фантастичним елементима у контексту одабране теме дисертације, али и успоставља везу и са критичарским и наративним опусом Исидоре Секулић.

Након овог излета у детаљну анализу срећно одабране сцене, на основу које јој полази за руком да парадигматски прикаже главне сличности и разлике између стваралаштва два италијанска аутора, уз могућност, имплицитну, успостављања веза између Едуарда де Филипа и неких српских комедиографа, ауторка у наредним мањим целинама на простору од по десетак страница нуди и дубље разматра типологију Пиранделових наративних обрада разговора с мртвима (*сусрет са одсутним сабеседником, сусрет са сликом-портретом, сусрети са ликовима*), предлажући тако својеврсну типологију могућих развоја теме сусрета мртвих и са мртвима у Пиранделовој књижевности као ослонац за своја каснија проучавања и поређења са српским писцима. Посебан простор, очекивано,

ауторка поклања драми *Шест лица тражи писца*, где је преображај древне теме најочевиднији и најутицајнији на модерне књижевне токове, те потом и теми самоубица код Пирандела, а онда и карневалским елементима код овог сицилијанског аутора.

Нудећи подробен преглед и могућу типологију Пиранделових сусрета с мртвима, ауторка се посвећује анализи понајвише новела које сусрете с мртвима наративно обликују тематизујући спиритизам и теозофију, али посежући и за сицилијанском фолклорном традицијом. Ауторка, између осталих, наводи и анализира новеле *Замењени син*, *Чворак и Анђео Стоједан*, *Гранелина кућа*. Као семантички поларитет који обезбеђује и амбивалентност рецепције у крајњој инстанци, Андријана Јанковић издваја *сујеверје/науку*, наговештавајући и низ типолошких веза, нарочито између Матавуљевог и Пиранделовог прилаза теми, што ће у делу дисертације посвећеном Матавуљу бити додатно истражено.

Напоменимо да је у већини случајева ауторка следила и конкретним примерима анализе и интерпретације текстова допуњавала и поткрепљивала постојећа истраживања (на пример, Душице Тодоровић), као и да је у вези са темом спиритизма и теозофије у књижевности поглавито читала српске ауторе, Немању Радуловића и Тању Поповић.

Наговештавајући и плодност већ успостављене критичарске везе између Пиранделовог романа *Покојни Матија Паскал* и Нушићевог *Покојника* кроз анализу, понајпре, појма *лажног покојника* или *привидног мртваца и повратника у живот* (стр. 32), коју ће такође богатије представити током тезе, ауторка продубљује и документује честу стратегију надмудривања противника тематизовану и актуализовану на метатекстуалном нивоу неких анализираних дела.

Уводећи у теоријски дискурс аутора Еуђенија Левија, ауторка поткрепљује идеју о чуду појављивања лика Мадам Паче у најчувенијем Пиранделовом комаду, везујући је за каснију, такозвану митску фазу сицилијанског аутора. Уједно, истичући истраживања Паола Пупе, заједно са италијанским театрологом закључује да је „сродност“ мртвих и ликова на сцени у томе је што су они важнији од *оних који су остали ван сцене*, наговештавајући тиме сродност тема фантазије и меморије, значајних за њене анализе, као и видове преображаја разговора с мртвима у разговор аутора с ликовима, цитирањем и Пупине напомене о томе *да умрети значи исто што и ући, ступити на сцену са које се више никад неће изаћи, јер смрт не подразумева да се форма има, већ да се постане* (стр.

87). Кандидаткиња у контексту своје теме разматра и улогу Пасторке у Пиранделовој прослављеној метадрами као оног пророка, гласника, који посредује између два света, а тај увид поткрепљује примећујући деонтичку вредност футура у њеним репликама (као и, додајмо, дидаскалијама) на страни 88. свог рада. На крају, уочавајући од критике препознате карневалске елементе у Пиранделовом делу, ауторка поново успоставља везу Пирандела и Матавуља, покрепљујући је и домаћим и италијанистичким критичарским увидима.

Навестиће ауторка у овом делу посвећеном Пиранделу, понајвише његовим новелама, али и драмама и романима, мада у много мањој мери, и уочене везе између приповетки *Робиња* и *Дужност лекара*. Теза се потом, у **четвртом поглављу**, бави Андрићем, а поднаслови су уједно и наслови ауторових дела које узима у разматрање: *Разговор са Гојом*, *Кућа на осами*, *Јелена, жена које нема*, *Жена од слонове кости*, *Екскурзија*, *Аска и вук*, *На Дрини ћуприја*, *Госпођица*, *Проклета авлија*, да би закључна тематска целина била посвећена сусретима с моделом.

Слажући се, након својих анализа, са донетима критике која код Андрића не проналази дубље залажење у област жанра књижевне фантастике (што је, уосталом, случај и код Пирандела), ауторка везу између два аутора успоставља почев од форме модерне новеле као жанра на прагу приповетке и есеја. Уводи, такође, и категорију *изосталог сусрета*, на трагу Бахтина и Луперинија. Драгоценима се показују увиди низа српских критичара (Вучковић, Палавестра, Елермејер-Животић, Тартаља), и успостављене везе са италијанским аутором, чиме кандидаткиња још једном потврђује владање богатом литературом додатно поткрепљујући и продубљујући досадашње критичке и теоријске увиде. Тема маске, као и *амбиција ликова да под било каквим видом живе и утичу на живот живих људи вођени страићу, жељом*, везује тематизовање сусрета с мртвима у његовим модернистичким видовима кроз дела оба Нобеловца. Барон Дорн и Отац из *Шест лица са једне стране*, али и писац као стрпљиви исповедник и судија, неке су од уочених тачки сусрета опуса два аутора, образложене на страни 124 рада. О метатекстуалном *упаду у клопку* Андрићевих ликова из *Куће на осами* (најексплицитније у приповеци *Животи*) писао је Вучковић, да би ауторка приметила и Пиранделове честе ауторске клопке.

Разматрајући *хронотоп кризе и животних преокрета* код Андрићевих и Пиранделових ликова, ауторка дотиче и тему коцке, али и парадокса. О *последњим тренуцима свести* као испољавању *хронотопа прага* живота и смрти такође ће се кандидаткиња изјаснити у анализи дела поменутих аутора, као и о *сусретима са различитим местима*, а не само са мртвима, или ликовима у настајању. У контексту разматрања о изостанку аутентичног сусрета кроз дијалог у Пиранделовом делу, ауторка истиче тему разумевања кроз невербални дијалог, односно *сусрет у погледу* код оба аутора. *Ћутање* као вид трауме испољене у сусрету такође је тема присутна код оба аутора, што ауторка не пропушта да примети. Уз уобичајене модернистичке теме присутне у делима оба аутора, попут односа стварности и фикције, варљивости перцепције, лудила и двојника, ауторка је наговестила, мада није, на жалост, додатно артикулисала, тему епифаније код Андрића и Пирандела, али је назначила тему сусрета с мртвима као метафору приповедања, заокруживши је и закључивши и поднасловом *Сусрет са моделом*.

Пето, шесто и седмо поглавље посвећени су Сими Матавуљу, Исидори Секулић и Браниславу Нушићу, да би и Душан Ковачевић добио својеврсни коментар у виду подналова у оквиру целине посвећене Нушићу: „*Само мене више нема*”, Душан Ковачевић.

Матавуљеве приче *Мрвица филозофије*, *Жртве Јосипа Бунана*, *У помрчини*, *На прагу другог живота* и *Марија*, као и *Спиритиста*, Андријана Јанковић најподробније представља и анализира у првом делу текста посвећеног овом аутору, подсећајући на иронију у приказивању спиритистичких сеанси код Пирандела и Зева и успостављајући паралелу коју ваља продубити.

Ауторка успут указује на непосредну филолошку, као и на интертекстуалну везу постојећу између лика у роману *Бакоња фра Брне* са ликом Манцонијевог Дон Абондија из *Вереника*, нарочиту пажњу посвећујући карневалским и фолклорним елементима у којима проналази богате везе са Пиранделовом прозом, питајући се, коментаришући Константиновића, који удаљавање од раблеовског Бакоње у београдским причама Матавуља види као ману, да ли је могуће да је у питању, заправо, приближавање Матавуљево пиранделовском хуморизму.

Од београдских прича Матавуљевих, ауторку највише занимају *Цигански укол* и *Сукоби*, мада нуди увид и у друге текстове (*Свечев лијек*, *Ускрс Пилипа Врлете*, у вези са којим успоставља паралелу са Пиранделовом новелом *Il vitalizio*, у контексту са ликовима који ишчекују смрт, те *Здухач*, као и *Поварета*).

Душан Иванић, Константиновић, Тања Поповић, Бошко Сувајцић, Радован Вучковић главни су критички и теоријски репери у овом делу дисертације ауторке, која нуди и увиде у анализу још две Матавуљеве приче, *Доктор Ивановић (из успомена једног старог судије)* и *Чеврљино злочинство*, где је веза са Пиранделом још у наслову белодана, а потом и додатно анализирана.

Веза са Пиранделом успостављена је и поводом приче *Предмет за причу*, као и *Цар Дуклијан*, где кандидаткиња уочава позицију *скрибе* присутну у текстовима оба аутора.

Веома разнолик приступ теми сусрета с мртвим, од сеоских веровања и фолклоризоване фантастике, преко различитих сновиђења, привиђења, до спиритистичких сеанси и призивања духова одликује дело оба аутора, како закључује ауторка на страни 219 свог рада, напомињући и да се у наредним истраживањима подробније ваља бавити делима Милована Глишића.

Исидору Секулић и Пирандела кандидаткиња повезује почињући од критичарских формулација о церебрализму италијанског писца и интелектуализму српске ауторке, истичући и хуморизам који су као поетику делили. Анализирајући нарочито *Кронику Паланачког гробља*, кандидаткиња помиње и умесну везу коју Александар Бошковић успоставља између Бруна, Исидоре и Пирандела. Задржавајући се нарочито на причи *Госпа Нола*, кандидаткиња као модел анализе примењује управо хумористичну поетику, али разматра и теме заједничке анализираним ауторима - губљење илузија, случај, паланку, успостављајући нарочито везе између прича *Буре* и *Чита посланицу*.

Глорија Рабац уочава везу између *Покојног Матије Паскала* и *Покојника*, истакнуто је у поглављу посвећеном Нушићу, док кандидаткиња детаљније разматра сличности и разлике у тематизацији и поступцима у поменутих делима, користећи класификацију Нушићевих драма коју нуди Зорица Несторовић. Врло је вероватно да је Нушић познавао Пиранделов роман, примењује ауторка нас страници 251. свог текста, док пореди и анализира поступке два аутора.

О Ковачевићу кандидаткиња говори имајући у виду *Сабирни центар*, сценарио чија је двопланска структура у свом огољеном менипејском виду позната и Пиранделовој једночинки *На излазу*, као и неким новелама. *Лековити парадокс*, то је Пантићева формулација и срећан увид у дело Душана Ковачевића, али и корисна синтагма у анализи Пиранделовог опуса, што кандидаткињи ваља да у наредним истраживањима подробно анализира и опише.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

С обзиром на италијанистичку струку кандидаткиње, једнако као и на важност Пиранделовог дела за тему сусрета с мртвима, која се код њега у пуном опсегу преображава у сусрет аутора са ликовима, разумљиво је да је овај аутор био стожер њене дисертације. Међутим, имајући у виду простор који им је посветила, као и опсежна читања Пирандела и Андрића, показује се да је теза посвећена превасходно двојци аутора у контексту одабране теме. На трагу осветљавања како Стипчевића и Ђурића, тако и Тартаље и других аутора, кандидаткиња је пажљивим читањем два опуса понудила богат материјал за систематизацију блискости оба аутора у многим модернистичким темама (метатекстуалност, фантастика) у контексту сусрета са мртвима / сусрета са ликовима. Читалачка и критичарска пажња коју посвећује и другим ауторима нуди драгоцене податке како о италијанско-српским везама, тако и о сличностима и специфичностима наративних поступака две књижевне културе, које свакако у овој дисертацији могу пронаћи мноштво заједничких нити. У томе видимо њен највећи значај. Теоријска лектира кандидаткиње је наговештена током рада, сведочећи и о кандидаткињином несумњивом читалачком напору, који је био у непосредној служби израде докторске тезе и у функцији проверљивих резултата докторске израде. Кандидаткиња је имала у виду методолошке константе и теоријске полазишне основе у оквиру којих је свој рад пријавила (тематологија, семиотика, компаративна истраживања), а укључила је и најновију литературу о текстовима релевантним за ово истраживање, смењујући читање и теоријска уопштавања као потпору интерпретативним напорима. У питању је једна важна и добро артикулисана тема коју је ауторка достојно презентовала.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

1. Иронија као читалачка стратегија у делима Милана Кундере *Смешне љубави* и Итала Калвина *Тешке љубави (Gli Amori difficili)*, у *Контексти I*, Нови Сад, Филозофски факултет Универзитета у Новом Саду, 2014, 717-728. Доступно на: <http://digitalna.ff.uns.ac.rs/sadrzaj/2014-0>
2. Приказ: «Parlando cose che 'l tacer è bello». Messinscena del Dialogo nella Letteratura italiana. Dal “Dialogo coi morti” al “Colloquio” coi fantasmi della mente, a cura di Roberto Ubbidente e Massimiliano Tortora, Firenze, Franco Cesati Editore, 2013, у *Филолошки преглед I, XLI*, Београд, Филолошки факултет, 2014, 165-168.
3. Сусрети с ликовима у делу Иве Андрића и Луиђија Пирандела, у *Филолошки преглед 2, XLIII*, Београд, Филолошки факултет, 2016, 105–126.

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

У оквирима српске и италијанске књижевности анализирана су дела одабраних аутора уз теоријске, критичке и интерпретативне увиде који једним својим делом указују на до сада неоткривене или недовољно поткрепљене и продубљене везе тих аутора и Пирандела, надовезујући се на досадашње увиде српске критике и развијајући их са италијанистичке тачке гледишта. Ауторка тако издваја и типолошки представља културно-историјске, поетичке и жанровске специфичности различитих књижевних система у одабраној, поменутој перспективи сусрета и разговора с мртвима. Међу ауторима чије је дело у контексту теме дисертације разматрано између осталих су Луиђи Пирандело, Едуардо де Филипо, Симо Матавуљ, Иво Андрић, Исидора Секулић и Бранислав Нушић, док је наговештена истраживачка отвореност и релевантност будућих продубљенијих истраживања дела Милована Глишића, Душана Ковачевића, Антонија Табукија. На пример, ауторка указује на тему сусрета с мртвима и карневалске елементе код Антонија

Табукија (у роману *Реквијем*), наговештавајући и изричиту везу кроз *Телефонски позив за господина Пирандела*.

Подробном анализом прозних и драмских текстова предложених у оквиру типологије разговора с мртвима и разговора мртвих која је током рада на дисертацији формулисана и понуђена, херменеутички резултати постављени су у контекст сродних или разнородних друштвених и интертекстуалних сценарија која одабрани текстови представљају и нуде. Током упоредног истраживања особености текстова који припадају српској и италијанској култури у контексту разговора са мртвима стечен је не само непосреднији увид, претходно недовољно теоријски артикулисан, о односу појединих српских аутора према Пиранделу, већ, што је још значајније, о начинима на које домети дисертацијом обухваћених аутора специфичношћу формалних и садржинских решења обogaћују метасистем модернитета. Материја је углавном прегледно приказана и јасним језиком, који показује владање критичко-теоријском апаратуром, приближена заинтересованим читаоцима/истраживачима.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Кандидаткиња је испунила основне захтеве постављене и обећане приликом пријаве теме докторске дисертације, у којој је исказана намера да се у компаративној перспективи испитају могуће или доминантне функције сусрета с мртвима и да се у понуђеној типологији на увид пруже сазнања о неким поетичким константама дела, а да се у каснијем поређењу уоче и теоријски поткрепе критички судови о обрађеним прозним остварењима.

Иновативност и релевантност прихваћене теме рада, у нацрту (предлогу теме за израду докторске дисертације) чврсто артикулисане и структурисане, на оригиналном, до сада на тај начин никада испитаном материјалу, праћена је у изради овога рада повремено надахнутим тумачењима, што су и најснажнији елементи у прилог квалитету спроведеног истраживања, уз темељност теоријске и критичке припреме. Овако постављен и осмишљен рад у оквирима српске културе користан је ради изналажења нових и до сада

тек наслућених и наговештених веза са италијанском књижевношћу, указујући на потребу за подробнијим погледом и укључивањем и на овај начин у токове европског модернизма, и кроз интертекстуалне анализе.

Избор тема и у раду назначене методе, углавном оправдане током саме израде, на међународном нивоу представљају релевантан допринос, каткад, можда, и прекомерно оптерећен парафразирањем самих дела, што је, опет, корисно за приближавање две књижевне културе. Наиме, сама новина предмета истраживања и артикулација теме препоручује и правда овај пионирски напор који је, међутим, тек наговестио будуће правце развоја неких могућих научних подухвата, надамо се, и саме кандидаткиње.

Колегиница је на одабраном корпусу дела издвојила предложену систематизацију, подробним читањем указала је на могуће значењске слојеве који утичу на интерпретацију, нудећи поткрепљене и проверљиве увиде у вези са главном темом докторског рада.

Оне термилошке и појмовне одреднице које кандидаткиња у свом раду помиње учињене су оперативним у теоријским уопштавањима или текстуалним анализама. Наводећи теоријски релевантна дела за проучавање, спрам њих се одређује, ситуира своје истраживање у односу на претходна истраживања, показује истраживачку свест о сопственој улози и главној теми (или темама) рада, па тако и самосвест о послу којег се подузела. Претпоставке које су наведене у пријави теме докторске дисертације у овом су тексту представљене и разрађене, и на крају и потврђене.

IX ПРЕДЛОГ

Комисија за преглед и оцену докторске дисертације „Тема сусрета са мртвима у српској и италијанској књижевности деветнаестог и двадесетог века (на примерима прозних и драмских текстова)“ предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета у Београду и Већу научних области друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду да прихвати Извештај и кандидата мастера Андријану Јанковић позове на усмену одбрану докторске дисертације.

Комисија:

др Жељко Ђурић, редовни професор

др Зорица Несторовић, редовни професор

др Зорана Ковачевић, доцент

др Душица Тодоровић, ванредни професор